

NURİ KURUCU

MASALLAR SİRKİ

**SIYAH BEYAZ
ÜLKE**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Masallar Sirki'ne Merhaba

Dedemi yılda sadece üç gün görebiliyorum. Çünkü onun bir gezici sirki var ve yıl boyu dünyayı dolaşıp duruyor. O kadar çok yere gidiyor ki bizim yaşadığımız şehre yılda ancak bir kez uğrayabiliyor.

İlk gün, gösteriler için hazırlıklar yapılıyor. Devasa bir çadır kuruluyor, seyirciler için oturma yerleri hazırlanıyor, gösterilerin yapılacağı meydan temizleniyor, halatlar çekiliyor, güvenlik filesi bağlanıyor...

Bunun gibi bir sürü şey daha yapılırken dedemin ve sirk çalışanlarının koşuşturmasını izlemek öyle keyifli ki! Herkes ne yapacağını biliyor ve hepsi farklı farklı şeylerle uğraşmasına rağmen asla bir karmaşa olmuyor. En azından ben işlerine karışmadığımda...

Her ne kadar dedem, kenarda oturup bu koşuşturmayı yalnızca izlemem konusunda ısrar etse de öyle kös kös oturmak içime sinmiyor. Elimden geldiğince bir şeylerin ucundan tutmaya çalışıyorum. Ama itiraf etmeliyim, ben ne zaman birilerine yardım etmeye çalışsam bir diğeriinin yoluna çıkıyorum ve işleri biraz yavaşlatıyorum.

Çadır kurulunca provalar başlıyor. Ama ben provaları izlemekten hoşlanmıyorum. Her şeyi önceden görünce gösteri sırasında keyif alamıyorum çünkü. Arada bir çadırın kapısından kaçamak bakışlar atmadan da duramıyorum tabii... Yine de vaktimin çoğunu çadırın dışındaki hazırlıkları izleyerek geçiriyorum.

Bu ilk gün, hava kararana kadar sirkte kalıyorum ama burada uyumama izin yok. Çünkü tüm bu hazırlıklar geç saatlere kadar sürüyor ve iş bittiğinde diğeri çalışanlar gibi dedem de çok yorgun oluyor. Bu yüzden hiç itiraz etmiyorum. Herkesin güzel bir uyku çekip ertesi güne dinç uyanması şart!

Çünkü ikinci gün, panayır ve gösteri günü!

Daha sabahın köründe bilet kuyrukları başlıyor. Çadırın kapısı akşama kadar açılmayacak ama dışarısı da gayet eğlenceli.

Ara sıra bilet gişesinde dedeme yardıma gitsem de zamanımın çoğunu çadırın etrafında kurulan panayır alanında geçiriyorum. Kabul, atlıkarınca için artık biraz büyük sayılırım. Fakat yine de her yıl ilk bindiğim oyuncak o.

Ardından hemen halkalara geçiyorum. Geçen yıl, iki makarna saçlı bebekten bir tanesini neredeyse kazanıyordum ama son atışı kaçırdım. Hey! Olamaz! Makarna saçlı bebekten yalnızca bir tane kalmış! Demek ki bu yıl daha iyi atmam lazım. Hadi bakalım, eğer beş halkayı da çubuğa geçirebilirim makarna saçlı bebeği kazanacağım. Bir, iki, üç... Tüh!

Ne yazık ki bu sene de kazanamadım ama olsun, üç tanesini çubuğa geçirebilmeyi başardım. Ve ödülüm de şahane bir öykülü boyama kitabı: Horul Horul Bir Yıl! Böyle bir hediye kazanmam ne güzel bir tesadüf, derdim ama bunu kimin ayarladığını tahmin edebiliyorum. Tabii ki dedem!

Bu yıl resim yapmaya merak sardığımı çok iyi biliyor. Çünkü daha bu sabah, yaptığım manzara resimlerinden bir tanesini ona hediye ettim. Çok beğendi ve bunun kusursuz bir manzara resmi olduğunu söyledi. Ama kimseyi kandırmaya gerek yok. Renkler konusunda biraz daha çalışmam gerek. Yine de resmimi, yata-

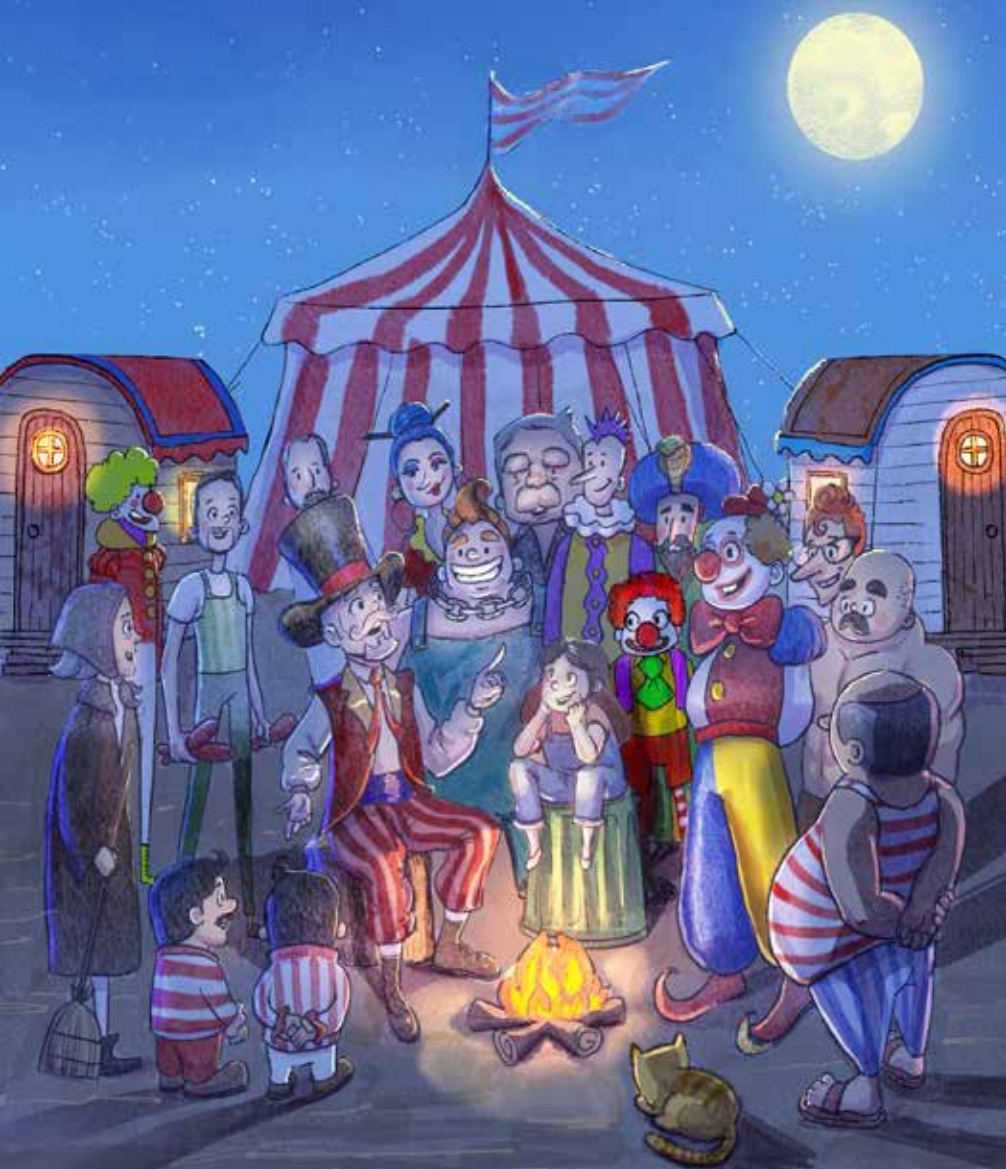
ğının başucuna, her uzandığında görebileceği bir yere asması çok hoşuma gitti.

Kitabıma sarılıp halka oyununun başından ayrılırken tek başına kalan makarna saçlı bebeğe son bir kez bakmadan edemiyorum. Evet, yine olmadı ama önümüzdeki yıl için umutluyum. O bebek seneye kesin benim olacak! Kimse kazanmazsa tabii...

Ve... Gösteri saati geliyor!

İçerisi tıklım tıklım ve başından sonuna kadar tüm gösteriler olağanüstü. Bazı gösterilerde kahkahalara boğuluyorum. Bazılarında ise heyecandan tir tir titriyorum. Her yıl izlememe rağmen beni bile şaşırtmayı başaran numaralar var. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama dedem bu yılı da boş geçmiyor. Bu yılın sürprizi de palyaçolar! Sirke daha bu yıl katılmalarına rağmen gösterileri bir harika! Kendileri de bunun farkında olacak ki, biraz şımarıklık yapıp tekrar tekrar selam vermeden sahneyi terk etmiyorlar.

Gösterinin ardından seyirciler uğurlanıyor ve her şey olduğu gibi bırakılıyor. Dedemin yıllardır değişmeyen bir kuralı var: Ertesi güne kadar çalışmak yasak. Çünkü harika bir gösteri yapmak için çok yoruldular. Şimdi dinlenme ve masal zamanı!

Karavanların ortasında kocaman bir ateş yakılıyor ve sirkte gösteri yapan veya çalışan herkes aileleriyle birlikte bu ateşin etrafına oturup büyük bir daire oluşturuyor. Cambazlar, trapezciler, dansçılar, sihirbazlar, jonglörler, bisikletçiler, palyaçolar... Hepsi burada. Kimse üstünü değiştirmemiş. Palyaçolar mesela, yüzleri hâlâ boyalı.

Ben de tam dedemin yanındayım ve bir an bile gülümsemeden duramıyorum.

Her yıl, sadece bu son gece onunla kalabiliyorum ama buna rağmen kesinlikle şikâyetçi değilim. Bu gece yılın en eğlenceli gecesi çünkü! Az sonra dedem masalını anlatmaya başlayacak ve hepimizi buradan alıp kim bilir hangi diyarlarda dolaştıracak...

“Bir varmış, bir yokmuş...”